

Třetí dopis ze Zimbabwe

Třetí dopis k vám tentokrát putuje z hlavního města Zambie, z Lusaky. Nebýt tu, museli bychom vám ho doručit obyčejnou poštou – ve Hwange teď totiž není možné se připojit, satelitní internet už několik dní stávkuje. A tak žijeme bez dalšího výtobku luxusu. Nedávno jsme tady přečkali týden bez jiného "výdobytku" – tekoucí vody. U nás jsme zvyklí, že vodárny se o své zákazníky v případě havárie postarají přistavením cisterny, v Zimbabwe však nic takového nečekejte. Lidé z celé jedné městské části chodili pro vodu několik kilometrů ke svým známým, kteří měli štěstí na lepší potrubí. Někteří se dokonce umývali v městském potoce. Všechny postižené školy se zavřely, včetně té naší. My jsme však týden na suchu přežili bez problémů, protože dobrovolnický domeček zásobují dva velké tanky.

Týden bez vody

A co vlastně děláme v Zambii? Byli jsme pozváni na setkání dobrovolníků z celé zdejší salesiánské provincie, do které patří Zambie, Zimbabwe, Malawi a Namibie. Trávíme tu příjemný prodloužený víkend společně s Rakušankami z Malawi a Poláky ze Zambie. Stará se o nás otec Antonio, salesiánský kněz z Peru, pod jehož vedením sdílíme zkušenosti a reflektujeme naši dobrovolnickou službu.

Na tomto setkání jsme také poreferovali o naší práci ve Hwange. Máme už za sebou téměř celý první trimestr, a tak by naši studenti měli ovládat všechnu látku, ze které budou psát první testy. Realita je ovšem všelijaká. Pár z nich se do školy přihlásilo teprve před týdnem a mají opravdu co dohánět, jiné jsme zase v lavicích téměř neviděli. Tímto přístupem nás donutili věnovat volný čas sepisování samostudijních učebních textů (učebnice tady většinou chybí). Alespoň po nás něco zůstane...

V oratoři se teď scházíme od pátku do neděle. Poslední dobou začalo chodit i pár starších kluků, za což jsme vděční. Umí zorganizovat nějakou hru sami, a tak není vše jen na nás, a zároveň zpestřují atmosféru svými pubescentními hláškami. Další "novinkou" je, že už děti vypotřebovaly všechny vodovky. Stalo se tak po nájezdu šedesáti dětí předminulou neděli. To bylo v Don Boscú veselo! Úspěch slavily skákací míče, které bohužel ucházejí, takže než se všechny nafouknou, můžeme začít pumpovat znovu. Vysvětlit dětem, že představa několika hodin u kompresoru pro vás není právě lákavá, je dost obtížné. A tak obsluhujete neustále rostoucí frontu dětiček s napřaženými ručičkami, v nichž se houpe cosi splasklého se dvěma

Děti se skákacími míči

tykadly. Do toho okřikujete někoho dalšího, aby okamžitě přestal aplikovat make-up z vodovek a křídový melír na svou hlavu i na hlavy svých kamarádů. Pořádné rušno bylo nejen v hale a na volejbalovém hřišti, ale míče poskakovaly na chodbách a všechny třídy byly najednou plné malých "učitelů" a "žáků". Následky jsme uklízeli ještě hodinu poté, co řádění skončilo.

Také jsme v oratoři zorganizovali turnaj týmů ve fotbálku. Jedenáct dvojic zápolilo dvě a půl hodiny, aby si vítězové odnesli bonbóny a hračky, které jsme přivezli z domova.

Zbytek našeho času se věnujeme menším věcem. V roli pokojských se staráme o dobrovolnický domeček, jehož tři pokoje salesiáni pronajímají, čímž vylepšují komunitní rozpočet. Kromě toho čas od času poskytujeme technickou podporu uživatelům počítačů, kteří docházejí do Dona Bosca být chvíli on-line. Když se naskytne příležitost, Naďa učí zájemce (většinou z řad dětí) hraní na kytaru.

Turnaj ve fotbálku

A ještě příběh se šťastným koncem na závěr. Dlouhou dobu chodil do oratoře jeden chlapec, co ošklivě kašlal. Jmenoval se Methembe. Jednoho dne jsme ho našli, jak leží na zemi. Celý hořel, vypil naráz litr vody a k tomu kašlal jako tuberkulózní profesionál. Od fotbálku jsme tedy vytáhli jeho bratra, který s otráveným výrazem nakonec svolil, že spolu s Františkem odveze Methembeho domů. Docela jsme se o chlapce báli, protože jeho maminka je vdova a nemá peníze na léky. Na konci každého dne jsme se za něj se všemi dětmi modlili. Za pár dní jsme ho jeli navštívit, vezli jsme mu ovoce a pro jistotu jsme s sebou vzali i nějaké základní léky, ale když jsme tam přijeli, zjistili jsme, že už to není potřeba. Našli jsme ho venku, jak si hraje s kamarádem. Místo kašle nás přivítal dětský úsměv, který už zase vídáme o víkendech u nás. Takové okamžiky člověka zahřejí u srdce.

Ukončení nedělní oratoře